

הַלְכָתָא לְמַשִּׁיחָא בְדֵף הַיּוֹמִי

מַסְכַּת יוֹמָא

תּוֹכֵן

- א. לרבות את השחקים.....1
- ב. מלמד שטעונין גניזה.....1
- ג. מה להלן בקומצו אף כאן בקומצו.....2
- ד. ארבע עבודות זר חייב עליהן מיתה זריקה והקטרה וניסוך המים וניסוך היין.....2
- ה. עבדת מתנה ולא עבודת סילוק.....3
- ו. לאתויי שבע הזאות שבפנים ושבמצורע.....4
- ז. עבודת סילוק בהיכל.....4
- ח. הדלקה לאו עבודה היא.....5
- ט. זר שסידר שני גזירי עצים חייב.....6
- י. עבודות שזר חייב עליהם מיתה זריקת דם בין לפניו בין לפניו ולפנים והמזה בהטאת העוף והממצה והמקטיר בעולת העוף והמנסך שלשה לוגין מים ושלשה לוגין יין.....7

דף כד.

א. לרבות את השחקים

כבר נתבאר לעיל דף יב: ודף כג: שלכתחילה בגדי כהונה¹ מצוותן שיהיו חדשים נאים, ומשולשלים למטה כדרך בגדי הגדולים, שנאמר "לכבוד ולתפארת", היו משוחקין או שהיו ארוכים וסילקן באבנט עד שנעשו כמדתו ועבד, עבודתו כשרה. וכשמרים ומוציא הדשן, לכתחילה היה לובש בגדי שחקים, שמצות הרמת הדשן בבגדים פחותים היתה נעשית.

ב. מלמד שטעונין גניזה

כל בגד מבגדי כהונה² שהתלכלכו בצואה או זיעה, אין מלבנין אותן ואין מכבסין אותן, אלא מכנסים ואבנט מניחן לפתילות לשמחת בית השואבה וכתונת להדלקת נר תמיד כמבואר לעיל דף כג: ולובש חדשים, וכל שכן אם בלו.

בגדי כהן גדול שהתלכלכו או שבלו גונזין אותן, ואין עושים מהם פתילות כלל.

¹ רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק ה הלכה ד

² רמב"ם שם הלכה ה, וערוך השולחן העתיד הלכות כלי המקדש סימן כט סעיף ו

הַלְכָתָא לְמִשְׁיחָא בְדַף הַיּוֹמִי

מסכת יומא

ובגדי לבן שעובד בהם הכהן הגדול ביום הצום, אינו עובד בהם פעם שניה לעולם, אלא נגנזין במקום שיפשוט אותם שם, אפילו לא בלו או הלכלכו והאי הם כחדשים, שנאמר "והניחם שם" והם אסורין בהנאה.

ג. מה להלן בקומצו אף כאן בקומצו

כמה שיעור הרמת הדשן, י"א³ שלא יפחות מאומד מלא הקומץ⁴ אם רצה להוסיף יוסיף, כלומר עד מלא המתה, כשיעור קומץ.

ד. ארבע עבודות זר חייב עליהן מיתה זריקה והקטרה וניסוך המים וניסוך היין

זר⁵ שעבד במקדש עבודתו פסולה, וחייב מיתה בידי שמים, שנאמר (במדבר יח, ז) "והזר הקרב יומת" מפי השמועה למדו שאין חיוב זה אלא לקרב לעבודה, והיכן הזהיר עליו (שם ושם ד) "וזר לא יקרב אליכם", אי זהו זר כל שאינו מזרע אהרן הזכרים שנאמר וערכו בני אהרן, והקטירו בני אהרן, בני אהרן ולא בנות אהרן. וי"א⁶ שבנות כהן אינם זרים ואע"פ שעבודתם פסולה⁷, אין לוקים או חייבים מיתה מלאו זה.

חלל דינו כזר, ואם עבד חייב מלקות ומיתה, אבל אינו מחלל את העבודה⁸.

³ לפלא מה שהרמב"ם לא הביא זה (מל"מ). וגם לבד זה תמוה דהבעיא היתה אם כתרומת מעשר אם כתרומת מדין ופשיט ליה כהרמת קומץ, ואין דרך הש"ס כן, וס"ל להרמב"ם דזהו רק דחייה בעלמא. ופשוט הוא דהרמת הדשן הוי קודם סידור המערכה, ואיתא בירושלמי רפ"ב דיומא דאם סידרו המערכה קודם תרומת הדשן יפרקנה ויתרום הדשן ואח"כ יסדר המערכה. ערוך השולחן העתיד הלכות תמידין ומוספין סימן קד סעיף י.

⁴ ספר מצוות גדול עשין סימן קצא-קצב, באר שבע מסכת תמיד דף כח:

⁵ רמב"ם הלכות ביאת המקדש פרק ט הלכה א

⁶ הינוך מצוה שצ

⁷ כמו שמבואר במסכת קידושין ל"ו ע"א במשנה ובגמרא, דילפינן שם דעבודות פסולים בנשים ומחללי עבודה, עיי"ש בתוס' ד"ה הקבלות. אך יש לומר דסברת החינוך דאינן בכלל זרים, אך התורה מיעטתן מן בני אהרן ולא בנות אהרן כמו שמבואר שם, אם כן אם עבדו נהי שהן מחללות עבודה, מ"מ לא עברו אלא על לאו הבא מכלל עשה בני וגו', ואינן בכלל עונש כלל כי אינן עוברות על הלאו. ואל תמעה ממה שהחינוך כתב בסוף דנוהג בזכרים ונקבות, היינו בנשי ישראל, אבל נשי הכהנים אפשר דאינן בכלל. ואם נבעלה לפסול כהונה דנעשית ג"כ חללה, מ"מ אפשר דלא הויא זרה, עיין בפרשת דרכים, א"כ הויא לה ככל בנות אהרן דאינן חייבות, רק עוברות על לאו הבא מכלל עשה, כן נראה בעיני. וכנהנת אשת הזר אם היא בכלל זרה או לאו רק בכלל בנות אהרן, עיין בפרשת דרכים דמביא דלענין תרומה היא בכלל זרה, אפשר כאן נמי, וצ"ע, (מנחת חינוך שם אות א)

⁸ ומבואר כמה פעמים ברמב"ם, בהלכות איסורי ביאה פי"ט ה"י ובהלכות תרומות פ"ו ה"ז, דחלל של תורה הרי הוא זר גמור ונושא גרושה וכו'. נראה דהוא בכלל אזהרה זו כיון דהוי כזר. אע"פ שאינו מחלל עבודה כמבואר ברמב"ם כאן פ"ו ה"ט שאני התם דגזירת הכתוב היא, אבל לענין איסור ואזהרה הוי בכלל זר. מנחת חינוך שם אות א

הַלְכָתָא לְמִשְׁיחָא בְדֵף הַיּוֹמִי

מִסְכַּת יוֹמָא

אע"פ⁹ שהזרים מוזהרין שלא יתעסקו בעבודה מעבודות הקרבנות, ועל כל מין עבודה עוברים בלאו. אולם אין חייבין מיתה אלא על עבודה תמה לא על עבודה שיש אחריה עבודה, ולפיכך אין חייבין מיתה בידי שמים על שחיטה קבלה והולכה שיש אחריהם זריקה, ואין הזר חייב מיתה אלא על ארבע עבודות בלבד, על הזריקה ועל ההקטרה בקומץ מנחה ובאיברי קרבנות, ועל ניסוך המים בחג, ועל ניסוך היין תמיד¹⁰.

כיצד על הקטרה, הקטיר איברים או קומץ או לבונה על המזבח אפי' הפך באיברים שלא נתעכלו וקרב שריפתו¹¹ חייב מיתה, והוא שהקטיר כזית. וכן אם הקטיר קטרת על מזבח הזהב, משיקטרו¹² כזית חייב¹³. אבל המקטיר קטורת ביום הכפורים¹⁴ בקדש הקדשים אינו חייב מיתה עליה, עד שיקטיר מלא חפניו בבת אחת¹⁵ שיעור המפורש בתורה.

ו"א¹⁶ שהעובר על זה ועשה במקדש היום בזמן הזה אחת מכל העבודות שהם בכהנים עובר על לאו זה, אף על פי שהוא שמם בעונותינו ואם עשה אחת מארבע עבודות שזכרנו חייב מיתה בידי שמים. וי"א¹⁷ שאינו חייב בזמן הזה.

ה. עֲבֹדַת מִתְנָה וְלֹא עֲבֹדַת סִלּוֹן

הרמת הדשן צריכה כהן שנאמר "ולבש הכהן מדרו בד" וגו' ואם הרים ישראל לוקה ואינו חייב מיתה, אע"פ שאין אחריה עבודה, שנאמר "עבודת מתנה"

⁹ שם ה"ב ערוך השולחן העתיד שם סי' מה סעי' ד

¹⁰ המנסך שלשה לוגין יין או שלשה לוגין מים. כמבואר להלן עמוד ב, נראה דוקא בשיעור הזה חייב הזר, והוא שיעור ניסוך לענין עבודה שהכהן עובר, אבל בפחות משיעור זה שבכהן אינו נחשב עבודה אינו חייב הזר (מנחת חינוך שם אות ג)

¹¹ שאם לא הפך היה מתעכל בשתי שעות ועכשיו מתעכל בשעה אחת והוי ליה קירוב עבודה וחייב עליה

¹² ומקטיר דחייב נראה דאינו חייב עד שימשול בו האור, ואם לקח מעל המזבח קודם אינה הקטרה אם לא משלה בו האור, עיין ברמב"ם פ"ג מפסולי המוקדשין ה"ט. (מנחת חינוך שם אות ג)

¹³ ואע"ג שהיו מקטירים בכל יום משקל מאה דינרים המישים בבוקר והמישים בערב כמ"ש הרמב"ם פ"ג ה"ב דתמידין צ"ל ע"כ שאינו לעיכובא אלא בכזית יוצא ידי הקטרה שאל"כ לא היה חייב בכזית כמו שאינו חייב בכזית בהקטרת יוה"כ (ערוך השולחן העתיד שם סעי' ז)

¹⁴ דוקא ביום הכיפורים, אבל אם ביום אחר שאין זמן הקטרה בקדש הקדשים אינו חייב משום זרות, כיון דאין עבודה שייך לכהן כלל דאינו זמן של אותו העבודה אינו חייב משום זרות (מנחת חינוך שם אות ד)

¹⁵ עיין חזו"א ובהים סי' ט ס"ק ב שהקשה אמאי חייב הא כשיצאה הקטורת מיד כהן גדול אינה ראויה להקטרה וא"כ אינה הקטרה כלל ולמה יתחייב ועוד כיון ששיעורו מלא חפניו א"כ צריך שיהיה מלא חפניו של הכהן גדול שבו נעשית עבודה זו ואי אפשר שלא יחסר או יותיר וכתב "דכל עבודות שזר עושה חשיבא עבודה לחייב על ידה כשיגמור עבודה תמה והלכך אם חפן זר מלא חפניו מן המחתה והקטיר חייב על ההקטרה כיון שכל הפסול הוא רק משום זרות

¹⁶ חינוך שם

¹⁷ דהחינוך סובר כדעת הרמב"ם פ"ו מבית הבחירה ה"טו דקדושת המזבח לא בטלה האידנא ומקריבין היום גם כן וכו', עיי"ש. אבל לדעת הראב"ד דבטלה קדושת המקדש ואין מקריבין האידנא, אינו חייב משום זרות דכהן אסור ג"כ להקריב. והדברים ארוכים בענין זה אין כאן מקום להם. (מנחת חינוך שם אות ח)

הַלְכָתָא לְמִשְׁיחָא בְדַף הַיּוֹמִי

מסכת יומא

עבודת מתנה הוא שתהיה בכהן לבדו ואם קרב לה הזר חייב מיתה, אבל עבודת סלוק אין חייבין עליה מיתה¹⁸.

ו. לַאֲתוּיֵי שֶׁבַע הַזֹּאוֹת שֶׁכַּפְּנִים וְשֶׁבַּמְצוֹרֵעַ

זר הזורק חייב מיתה כמו שתנבאר שהיא עבודה תמה שאין אחריה עבודה. כיצד חייב, על הזריקה – בין שזרק בפנים כמו זריקת הדם בהיכל על הפרוכת, או לפני ולפנים¹⁹ ביוה"כ, בין שזרק בחוץ כלומר במזבח שהוא בעזרה חוץ להיכל, וכן הזאות הדם והשמן שבמצורע.

דף כד:

ז. עֲבוֹדַת סִלּוֹק בְּהֵיכָל

אינו חייב על עבודת סילוק שבהיכל, ולפיכך דישן מזבח הפנימי והמנורה, או סילק לחם הפנים מעל השולחן אינו חייב מיתה, וכן אם הוציא הכף והמחתה מבין הברדים אינו חייב מיתה²⁰.

המסדר את לחם הפנים²¹ או את הבזיכין על השלחן, והמטיב את הנרות והנותן הפתילה והשמן בנרות והמסדר את הנרות²² והמצית אש במזבח²³ והקומץ והמקבל דמים ומוליכין והמוליך כף ומחתה לפני ולפנים²⁴ אע"פ שנפסלו²⁵, והרי הוא מוזהר על כל אלו ולוקה אינו חייב מיתה מפני שכל אחת מהן עבודה שיש אחריה עבודה ואינה גמר עבודה, וכן היוצק שמן על המנחה והבולל

¹⁸ רמב"ם שם ה"ח

¹⁹ ואע"ג שבלא"ה חייב מיתה על הביאה לפני ולפנים (כמבואר בל"ת סח) צ"ל שהיה שונג בביאה ומזיד בהזאה וכן ה"ה לקמן גבי ההקטרה (ערוך השולחן העתיד שם סעי' ז)

²⁰ ליקוטי הלכות יומא ח.

²¹ ואינה נחשבת גמר עבודה כיון שבשבת הבאה צריך לסלקם מן השולחן ועל הסילוק אי אפשר להיבנו כיון שבענין עבודת מתנה ולא עבודת סילוק (ערוך השולחן העתיד שם סעי' ח)

²² ליקוטי הלכות יומא כד ע"א ח ע"א בדפו"י ועיי"ש בעין משפט אות א שאפשר שכלל הרמב"ם את זה במש"כ המטיב את הנרות ודלא כשפת אמת יומא שם מוברא לקמן דסידור הנרות אינו עבודה

²³ שאינה עבודה תמה כיון שיש אחריה סידור שני גזירי העצים (כס"מ שם)

²⁴ ליקוטי הלכות שם

²⁵ ולכאורה לפי מש"כ הרמב"ם מעשה הקרבנות פיי"ג הי"א "לא בלל לא פתת לא הגיש לא משח את הרקיקין כשירה לא נאמרו כל הדברים האלו אלא למצוה שכך היא מצותה" א"כ זר אינו פוסלם ובמעשה רב כתב שלהכי אפסקיה הרמב"ם הינם לבין קומץ וקבלת הדם שבאמת אינו פוסל אלא בזר שקמץ או קיבל הדם וכן בחזו"א על הרמב"ם שם כתב שמה שכתב פסול ולוקה אינו אלא על הסיפא דהיינו סידור לחם הפנים ובזיכין והקמיצה וקבלת דמים אבל יציקה ובלילה ופתיתה לכתחילה כשרים בזר וכ"כ בחומר בקודש פ"ב אות עג (ושאר הדברים המוזכרים כאן פסולים וברמב"ם לא מנאם ועיין ליקוטי הלכות שם בעין משפט אות ש א ב) אבל בשער המלך משמע דס"ל שהוא סתירה ברמב"ם וכן בהנה"ה מבן המחבר בנובי"ת יו"ד סי' מג ולפי"ן נקטינן לחומרא

הַלְכָתָא לְמִשְׁיחָא בְדֵף הַיּוֹמִי

מִסְכַּת יוֹמָא

והפותת והמולח והמניף והמגיש את המנחה²⁶. וי"א²⁷ שהמליחה והיציקה והבלילה כשרים בזר ואינו לוקה²⁸, וכן הפתיתה²⁹.

זר שהקריב על המזבח שאור או דבש עובר בלאו זה³⁰ אבל אינו חייב מיתה.

ואם העלה הכהן³¹ דבר שלכתחילה אין להקריבו ואם עלה לא ירד, והקטירו הזר כגון³² שיצא הקרבן חוץ למקומו עובר בלאו זה וחייב מיתה³³.

ת. הַדְלָקָה לֹא עֲבוּדָה הִיא

²⁶ שם ה"ה שער המלך הלי' יו"ט פ"ג ה"ד ד"ה כתבתי

²⁷ רמב"ן עה"ת ויקרא פ"ב פס' יא וז"ל שם "וחזר ואמר וכל קרבן מנחתך במלח תמלח, כי יחזור אל מביא המנחה שאמר בו בתחלת הפרשה "ואם מנחת מרחשת קרבנד" והטעם, כי המליחה כשרה בזר כמו יציקה ובלילה"

²⁸ ועיין שער המלך שם מה שפלפל בזה

²⁹ חזו"א על הרמב"ם שם

³⁰ ערוך השולחן העתיד שם סעי' ט, אבל אינו עובר בלאו דכל שאור וכל דבש לא תקטירו (עיין ל"ת צה בשם החינוך מצוה קיז דס"ל שרק בהנים הוזהרו בכל שאור)

³¹ אמנם אם העלה הישראל עיי"ש בערוך השולחן העתיד שהסתפק דטעמא דאם עלו לא ירדו הוא משום שהמזבח מקדש בין ראוי ובין שאינו ראוי דכתיב היא העולה כדאיתא בזבחים פד ע"א וזה שייך כשהעלה כהן שעל זה נאמר היא העולה על מוקדה אבל כשהעלה זר אינה עליה ועיי"ש שכתב שיותר נראה לומר שיורידה

³² וכן כל אותם המנויים בזבחים דף פד ע"א "הלן והיוצא והטמא ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ושקבלו פסולין וזרקו את דמו"

³³ ערוך השולחן העתיד שם, אמנם עיין בשפת אמת יומא כד ע"ב ד"ה גמ' ת"כ דדבר פסול אפשר דאין חייב מיתה כיון שאינו עבודת מתנה אלא עבודת סילוק כיון שהוא דבר פסול

הַלְּכָתָא לְמִשְׁיחָא בְּדֵף הַיּוּמִי

מסכת יומא

הדלקת הנרות כשירה בזרים³⁴ לפיכך אם הטיב הכהן³⁵ את הנרות והוציאן³⁶ לחוץ³⁷ מותר לזר להדליקן. וי"א³⁸ שאסור לו לכתחילה להדליקן אלא שאם הדליקן כשירות.

ט. זר שסידר שני גזירי עצים חייב

זר חייב מיתה בידי שמים על סידור שני גזירי עצים למזבח³⁹, שזהו עבודה תמה בעצים⁴⁰, וכן על הקטרת העצים⁴¹. שהמסדר שני גזירי עצים על המערכה הרי הוא כמקטיר איברים, וחייב מיתה שהעצים קרבן הוא, וכן השורפם על המערכה.

שם ה"ז

³⁴ ועיין בשפת בסוניין ד"ה בגמ' זר דכתב דסידור הנרות לאו עבודה היא ואין הזר חייב עליה ולא גרע מהדלקה ודלא בליקומי הלכות יומא שם הנ"ל ולפ"ז מש"כ הרמב"ם הטיב הכהן לאו דוקא ואולי כתב כן כיון שההטבה צריך דוקא בפנים וכמש"כ בהעמק דבר ויקרא פכ"ד פס"ד וכן באבני נזר או"ח סי תק ס"ק ד דקביעת הנרות במנורה צריך להיות דוקא בפנים ואסור לזר ליכנס להיכל וצ"ע ועיי"ש עוד שדישון המנורה עבודת סילוק היא ואין חייב מיתה עליה ועוד דלא הוי עבודה תמה ונתנית השמן והפתילה עבודה היא אבל אינו חייב מיתה כיון שאינה עבודה תמה אלא חייב מלקות

³⁶ ועיין ערוך השולחן העתיד שם סעי' יג שהקשה אמאי הדלקה בחוץ כשירה וכי גריעא מנר הנוכה דאמרינן בשבת כב ע"א הדליקה בפנים והוציאה לחוץ לא עשה ולא כלום דבעינן הדלקה במקומה ובגמ' דאמרינן שזר שהדליק המנורה כשר אפשר דאיירי בעבר ונכנס או שהיה שוגג על הכניסה וכן עיין במנחת חינוך מצוה צח אות ט' וזוה כמה שנים הקשיתי על דין זה של הרמב"ם, דאם הוציאן לחוץ מותר זר להדליק, הא במנורה ודאי הדלקה עושה מצוה ולא הנחה, דאי לאו הכי לא היתה דוחה שבת, דאפשר לעשות קודם השבת להדליקה ובשבת יגביה ויניחנה, ומבואר להדיא ברש"י שבת כ"ב ע"ב ד"ה אי הדלקה עושה מצוה וכו', כדאשכחן במנורה. ושם בסוגיא מבואר דאי הדלקה עושה מצוה הדלקה במקומה בעינן, ואי הדליקה מבפנים והוציאה גבי נר הנוכה לא עשה כלום, עיי"ש, א"כ כיון דמקום המנורה בהיכל, בודאי צריך להדליק במקומה היינו בהיכל, ושלא במקומה לא עשה כלום, ואיך כתבו הרמב"ם והראב"ד דהדלקתן בחוץ כשרה, הא הדלקה במקומה בעינן. ואחר זמן מצאתי קושיא זו בספר מעשה רוקח לחכם ספרדי על הרמב"ם פ"ד מהנוכה ה"מ, הקשה קושיא זו, ואינו תחת ידי כעת. ובגוף הדין שכתבו הרמב"ם והראב"ד שאין קפידא שמדליקין חוץ להיכל, תמוה לי מתורת כהנים מפורש בפרשת אמור (פרשה י"ג פיסקא ב), בפסוק יערוך אותם לפני ד', פירש שלא יתקן בחוץ ויכניס בפנים, הביאו הרמב"ן בפירושו על התורה (ויקרא כ"ד, ב'), ואיך חלקו על הברייתא דתורת כהנים, וצ"ע ועיין חזו"א על הרמב"ם שם שכתב שעיקר המצוה במנורה שתהיה דלוקה וזה באמת בעי שיהיה בפנים ולהכי יכול גם להדליקה בחוץ ותחילת מצותה הוא מתי שמכניסה בפנים ומניחה במקומה והא דאיתא בתו"כ פ' אמור "שלא יתקנה בחוץ ויכניסנה בפנים יש לפרש על מתן שמן ופתילה ובאבני נזר שם כתב דקאי על קביעת הנרות במנורה ועיי"ש גבי שמן ופתילה

³⁷ שהרי אסור לזר ליכנס להיכל לשמש בעבודה ובביאה ריקנית נחלקו הפוסקים.

³⁸ השנת הראב"ד שם

³⁹ רמב"ם שם ה"ה ערוך השולחן העתיד שם סעי' ה

⁴⁰ הלשון צ"ע, כיון דפתח דאינו חייב רק על ארבע עבודות ובאמת על סידור שני גזירין נמי חייב, אע"פ דלאו מארבע עבודות הם ועל כן הוכרח הרמב"ם בה"ה לומר דהוי מארבע עבודות דהוי הקטרה, ובאמת מבואר בש"ס דעל הסידור עצמו חייב, אפילו בלא הקטרה (מנחת חינוך שם אות ה)

⁴¹ מנחת חינוך שם אות ה

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת יומא

י. עבודות שזר חייב עליהם מיתה זריקת דם בין לפנים בין לפני ולפנים והמזה בחטאת העוף והממצה והמקטיר בעולת העוף והמנסך שלשה לוגין מים ושלשה לוגין יין

וכן המזה דם הטאת העוף, והממצה את דמו, והממצה דם עולת העוף⁴², בין שהזה הזאה אחת מכל הזיות הדם, בין שהזה הזאה אחת מכל הזיות קרבנות המצורע, הרי זה חייב מיתה⁴³.

ובמזבח החיצון אינו חייב אלא על הזיה שמעכבת את הכפרה, כלומר המתנה הראשונה⁴⁴. אבל בהזאה על המזבח הפנימי כולם מעכבים וחייב על כולם⁴⁵.

---

⁴² בקרן אורה זבחים לה: ד"ה גמ' ג' מתנות ס"ל שאין זר חייב עליהם דהוי כשפיכת שיריים שאין חייב כיון שאינם מעיקר כפרה, ועיין צפנת פענח קונטרס אחרון אות מ שהאריך בזה דשפיכת שיריים פטור משום דלא הוי זריקה או משום דכשר בלילה ואין זר חייב על דבר שכשר בלילה, אמנם הרמב"ם ודאי לא ס"ל הכי כיון שפסק שחייב על ניסוך המים שכשר בלילה.

⁴³ שם ה"ג ערוך השולחן העתיד שם סעי' ו
⁴⁴ בקרן אורה שם דייק מלשון הרמב"ם בין שהזה הזאה אחת מכל הזיות הדם שחייב גם על ג' מתנות של הטאת

⁴⁵ ערוך השולחן העתיד שם